

Når det skal være fint, hedder det terrakotta, men jeg foretrækker rødler. Enkelheden fascinerer mig. Materialet er smukt og kan klare sig selv, og det skal skulptøren også, når han bruger rødler. Der er ingen hjælp at hente, som når man f.eks. laver rakubrændte skulpturer, hvor den afsluttende proces kan give flotte, dekorative virkninger, uden at man selv helt har styr på det.

Jeg har været meget optaget af Lars Von Trier og Vinterberg – dogmefilmernes skabere. Enkelheden i dogmekonceptet tiltalte mig, fordi jeg så en parallel til mit arbejde med rødleret. Der er noget inspirerende i ideerne, det ukrukkede, forsøget på at nå tilbage til udgangspunktet. Det er som med rødleret, der er blevet brugt til lerskulpturer igennem årtusinder.

Efter at have set Lars Von Triers film "Idioterne" lavede jeg tre skulpturer. Jeg forkortede hans navn til Lavotri, og kaldte skulpturerne: "Lavotris brevdue" (stentøj), "Lavotri i spionforklædning" (Lars von Trier er i spejderuniform, bærende englevinger og med fuglehovedmaske på). Den sidste hed: "Lavotris gajerfugl synger svanesangen", og er terrakotta patineret med sort voks.

Kan man altid være enige med filmfolkernes koncept? Ja, det kan jeg godt, men man kan diskutere, om filmfolkene ikke er for alvorlige, når de arbejder - om ikke de glemmer at lege

For mig er det nødvendigt at lege med leret, men selvfølgelig er legen også alvorlig, selvom den er lystfyldt. I leg er man selvforglemmende, naturlig og uden bevidste intellektuelle overvejelser, men det betyder ikke, at legen ikke har regler. Reglerne er i deres udgangspunkt beskedenhed, enkelhed og naturlighed. Hvis man derfor anerkender legen som en slags værktøj - en metodik - til fremstilling af terrakottaskulptur, og overholder dem, får man en skulptur, der udstråler de egenskaber, som reglerne opstiller.

En terrakottaskulptur, der kan beskrives som legende, naturlig, enkel og beskeden er i mine øjne en god skulptur. Derfor bør man

overholde legens regler, og ingen terrakottaskulptur kommer godt af sted, uden at der skeles til dem.

Kunst er i høj grad et valg. Man vælger til, og man vælger fra. En film kan i følge Mogens Rukov gengive virkeligheden så præcist, at detaljerne skygger for budskabet. Det samme gælder for en skulptur, og derfor skal enkelhed og beskedenhed indbygges i skulpturen som en del af dens natur, så man undgår uoverskueligt kaos og forvirring.

Nogle vil sikkert påstå, at man ikke vælger fra, men at man føjer til, at man forlods må have en rimelig fast idé om en skulpturs udseende, og at man – for at være sikker på at opnå det ønskede resultat - "dynger på" indtil skulpturen står færdig.



Lavotris gajerfugl synger svanesangen

Jeg tror, man starter med alle muligheder i kaotisk uorden. Man skal vide, at der absolut ikke findes rigtige løsninger eller anvisninger på, hvordan den færdige skulptur skal se ud, for at den får et budskab. Derfor må vi sortere fra for at finde ind til kernen i det, som skulpturen skal udtrykke.

Mange tror, at kunstnere laver noget meget specielt. Men det originale er blot en lille forandring inden for det dybt kendte. Det er en idé, der har fået en form.

Trods erkendelsen af at det er vigtigt at sortere fra, når man laver en skulptur, begyndte jeg alligevel at tilføje nogle nye terrakottafigurer farve og bladguld, hvilket måske også bekræfter, at det originale blot er en lille forandring, af det dybt kendte, også i skulpturens fysiske udtryk.

Jeg havde læst en bog om bemaling af marmor- og terrakottaskulpturer i det antikke Grækenland, Rom, og Etruskerland (hedder det Etrurien?). Det var meget inspirerende, så det måtte absolut prøves af.

Det var også spændende, for det forekom mig, at det var en udtryksform - en teknik, som ikke blev brugt mere.

Det er helt sikkert, at det fremover vil indgå i det katalog af muligheder jeg har, og som omfatter terrakotta, bemalet terrakotta evt, med bladguld, stentøj, rakkubrændte og bronze.

Lavotri i forklædning eller Hvorfor rent rødler

Af: Ole Mejer



Lavotri i spionforklædning